

AT HOPPE I VANDPYTTER.

På min morgentur løb jeg forbi en mor med sin lille søn, der var standset ved en mudret vandpyt. "Hvis du lige venter til han er løbet forbi!" Jeg stoppede op et par skridt derfra, vendte mig, og så at sønnen tog et gevaldigt hop. Det var som om al glæden bredte sig i den lilles krop i dét hop. Jeg troede, at han ville hoppe videre, men i stedet fortsatte han til den næste pyt og hoppede igen ét stort hop. Da jeg løb videre, slog det mig, at det måske var dét, som det hele handlede om. Så enkelt var det måske. Er det ikke det, vi alle gør? Vi leder efter de rette vandpytter at hoppe i. Jeg havde ikke svært ved at genkalde mig alle de forskellige vandpytter, jeg selv hoppede i som barn – og dem jeg fortsat opsøger som voksen. Hvad er det, der gør mig glad? Hvad er det, som giver denne hoppende glæde? Hvornår hopper jeg selv højest af glæde? Hvor er den, glæden? Er det én, som jeg tager med mig? Er det én som jeg rummer – og kan holde fast på?

For mig er det nok festivalarbejdet og temaet for i år, jeg grunder mest over. Det bliver ikke noget med vandpytter, og heller ikke noget om at hoppe i dem, men måske alligevel på en måde. Noget, der i hvert fald skal kunne favne det hele.

Opvarmende tekst til den kommende festival, tirsdag den 17. januar 2023